

Vicedom se za take lamentacije ni nič brigal, ampak strogo ukazal odstaviti Colariča in voliti katoličana.)

Protireformacijska komisija je izdajala čedalje bolj stroge ukaze. Kdor se ni maral povrniti v naročje katoliške cerkve, je moral zapustiti deželo ter plačati po odhodu deset odstotkov od vsega svojega imetja. Ko je bilo luteranstvo po Belikrajini že skoro popolnoma zamrlo, so vendar pozvali pred versko komisijo v Ljubljano nekatere luteranstva sumljive osebe. — Leta 1615. na dan 26. oktobra je prišel tudi na Belokranjsko strog ukaz na nekatere luteranstva sumljive osebe. Priti bi morali 15. novembra ob 7. uri zjutraj v škofijski dvorec pred komisijo. Iz Metlike je bilo pozvanih 38, iz Črnomlja 4, iz Semiča 1. Izmed pozvanih iz Metlike je bilo živih še 15, izmed onih iz Črnomlja in Semiča nobeden več, in še ti, ki so bili sumljeni novoverstva so se izpričali, da so bili od rojstva vedno zvesti katoličani.

* * *

Protireformacijska komisija je delovala urno in brezobzirno. Okoli l. 1610. ni bilo na Belokranjskem

1) Mittheil. d. h. V. f. Kr., 1687, 97.

ne le nobenega predikanta, ampak tudi nobenega drugega človeka ne, ki bi se javno priznaval za protestanta. Če se ozremo nazaj na dobo reformacije, moramo priznati, da so vsi napori belokranjskih reformatorjev imeli le malo uspeha. Ogrevali so se zanje meščani, ki so nekaj sveta videli in bi se bili radi dvignili z novo vero visoko nad preprosto ljudstvo, ki vkljub pritisku poluteranjenih graščakov ni maralo za nove nauke.

Izmed belokranjskih cerkva je znano le o eni, v kateri so se shajali v ponočnem času metliški meščani, to je cerkev sv. Katarine, ki je stala zunaj mesta, tik ceste, ki pelje v Črnomelj; davno se je že sesula v prah in danes ni niti o njenih razvalinah nikakega sledu več. Kmetstvo ljudstvo je tako mrzelo luterana, da niso pustili nobenega pokopati v blagoslovljeni zemlji, prisiljeni so bili pripeljati jih v Ljubljano na šentpetersko pokopališče, kjer počiva marsikateri belokranjski luteran, predikantje belokranjski pa skoro vsi. Zato pa tudi sklenem svoj skromni prispevek k zgodovini belokranjske reformacijske dobe z besedami: Iz Ljubljane so izšli znanilci nove vere in se po brezuspešnem delu vračali v Ljubljano k večnemu počitku.

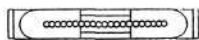

Sreča.

Zložil Anton Medved.

Spomin, spomin, ah ti me uči,
kako so medli vsi odsevi
pozemske sreče za srcé!
Zakaj šele od tvoje luči
ozarjeni se prešli dnevi
vse lepši, kot so bili, zde?

Jeli resnica, jeli sanja,
kar hip nam dá in hip nam vzame?
Mar slajši je spomin kot up?
Ah up, ki srečo brez nehanja
lovi in kadar jo ujame,
dobi od nje — en sam poljub.

Ena žalostna.

Zložil Vekoslav Remec.

Zgánilo se v uri je na steni
in zakukala je kukavica,
klanjala se v linici leseni . . .
Bol dekle je poljubila v lica,
vzdihnilo je žalostno srce,
zameglile so oči solzé . . .

Ah, le enkrat sladko je zapela
ji v življenju ptička, sreča zlata,
bogvekam potem je odletela,
bogvektera skrivajo jo vrata . . .
Fantič šel iskat jo v tuj je kraj
za dekle — in ni ga več nazaj . . .

